

Fèlix Balanzó Guerendiain

Asunto: re-mirat, re-tocat

Fecha: 3 de febrero de 2013 17:32:36 GMT+01:00

Pel que fa a un text sobre la independència, bàsicament mandra; una mandra quasi infinita (l'infinit no existeix, menys encara la infinita) a parlar per trobar davant dogmes, creences, sentiments immarcescibles, senyoretetes estelades, falangistes... No m'agrada «dir a», «dir-entre» és tota una altra cosa que desitjo, que crec haver experimentat alguna vegada, ja no ho sé, ja només tot és un soroll continu; abans i com deia Malone tenia bona oïda i era capaç de distingir sons diferents, ara tot és soroll continu. I si de veritat és així, la radicalitat (és clar que des d'una independència personal i a-solada –feta sola–, que buscava un dir-entre (curiós: com recorda a diantre!) la radicalitat més absoluta no ven (i em deixa molt sol) i ningú no sembla massa afectat i inclinat a participar del *sarao* radical, d'independents.

Un país independent! M'estimo més un país d'independents; o això fóra condició prèvia i necessària; llavors, el terme «país» es dibuixaria atorgant llibertat a les fronteres; perquè, no ens enganyem, encara no hem provat a donar (ja sé que és animista) llibertat a les fronteres, condemnades sempre a estar al seu lloc, a no bellugar mai... Has vist alguna vegada una frontera prenent-se una cervesa en un bar, ni que sigui a la barra? Ens haurien de fer pena les fronteres, amb els duaners d'uniforme, dia i nit, plogui o nevi o faci la calor que agrada al negoci dels turistes (exemple d'amfibologia política).

Llavors, en el desig d'un país d'independents amb fronteres de festa perpètua, potser; el que és fotut és que no crec que això vengui i només de pensar en l'esforç del màrqueting se'm fa costerut l'esforç.

Una abraçada i en parlem

f